

Gelijk een vader...

Ds. J. IJsselstein – Psalm 103:13

Liturgie:

Gebed des Heeren: 1

Gebed des Heeren: 2

Lezen: Psalm 103

Psalm 103: 2,6,7

Psalm 33: 11

Gebed des Heeren: 7 en 10

Gemeente, de tekst die wij met de hulp van de Heere met elkaar willen overdenken, kunt u vinden in het boek van de Psalmen, Psalm 103, daarvan het 13e vers. Daar lezen we het Woord van God als volgt:

Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen die Hem vrezen.

Het gaat in de preek over Vader en kind. Over de Vader en Zijn kinderen. Dat is het thema van de preek:

De Vader en Zijn kinderen

Er zijn twee aandachtspunten, twee vragen:

1. Wie is het kind?

2. Wat doet de Vader?

Als eerste dus:

1. Wie is het kind?

Wie is kind? Jij, jongen, meisje bent kind van jouw vader. Je bent kind van je vader, ook als je geen vader meer hebt. Dat is verdrietig en moeilijk, maar je blijft kind van je vader. Maar als het nu gaat over de dingen van de Heere, zoals in deze psalm, wie is *dan* het kind? Over wie gaat het dan? Ik zal het eerlijk zeggen: dan gaat het over een kind dat van nature *verloren* is. Dan gaat het over een verloren zoon, over een verloren dochter, over een verloren jongen, over een verloren meisje...

Wie was het *eerste* kind van God op deze wereld? Adam. Door God geschapen, gemaakt uit het stof van de aarde. Maar wat deed Adam? Hij zondigde, hij zondigde tegen God, hij liep weg van de Heere, hij wilde niets meer met God te maken hebben. Daarom moest Adam sterven. Daarom moet ik, daarom moet jij en moeten wij, vroeg of laat, allemaal sterven. Adam had in zijn hart geen liefde meer tot God, zijn Schepper, zijn Vader.

Adam heeft God losgelaten, maar... God liet Adam niet los. Hij zocht hem op. Het staat in onze belijdenis: *God zocht hem op, toen hij al bevende van God wegvluchtte, en beloofde hem Zijn Zoon* (NGB, artikel 17).

En door het geloof in dat Kind, in die Zoon, ik bedoel de Heere Jezus Christus, kon Adam (die geen kind meer was) uit enkel genade weer tot kind worden aangenomen. Hij was zijn kinderhart kwijt, door de zonde.

Hij had het hart gekregen van een vijand, vol van liefde tot de wereld, tot de zonde, en tot de grote tegenstander van God, de duivel.

Maar hij kreeg een nieuw hart. Met weer nieuwe liefde tot God. En dat is wat wij allemaal ook nodig hebben.

Wie deed dat? Wie maakte dat nieuwe hart, die nieuwe mens? Wie maakte hem geestelijk levend? Wie wekte zijn dode ziel op uit de dood? Wie liet hem opnieuw geboren worden? Dat was het werk van de Heilige Geest.

Wie is kind? Jij bent kind van je eigen vader, je eigen moeder.

Maar als het nu gaat over de dingen van de Heere, zoals in deze psalm, wie is *dan* het kind? Over wie gaat het dan? Over een kind dat *verloren* is, over een verloren dochter, over een verloren zoon...

Je kent, jongens en meisjes, die gelijkenis wel van de verloren zoon. Hij liep weg van zijn vader. Hij eiste zijn deel van de erfenis, toen hij zei: *Vader, geef mij het deel van het goed dat mij toekomt* (Lukas 15:12, ev.).

En zo ging hij op reis, naar een ver gelegen land. Om nooit meer aan zijn vader te denken. Zo ver mogelijk bij zijn vader vandaan. En daar heeft hij al zijn geld opgemaakt. *Aldaar heeft hij zijn goed doorgebracht, levende overdadig.*

En, om eerlijk te zijn: zo slecht als dat weggelopen kind, zo slecht ben ik ook, zo slecht ben jij ook, en zo slecht bent u ook!

Ja, we lijken wel goed aan de buitenkant. We gaan naar de kerk, we luisteren of kijken thuis mee, we lezen in de Bijbel, we luisteren op school naar het Bijbelverhaal, maar... dat *hart* van ons! In dat hart is, zoals we geboren zijn, geen echte liefde tot God. We willen blij zijn, van de dingen die we hebben. We genieten van ons speelgoed, van ons geld, van wat we hebben. Maar God...? Hem hebben we niet nodig.

Dat hart van mij, van jou, van u, dat is: slecht, liefdeloos, ja, geestelijk dood. Daar is geen liefde meer tot God. Dat hart is dood, en vijandig. Dat hart is verloren.

Jij bent een verloren jongen, jij bent een verloren meisje, u bent een verloren mens.

Wij zijn verloren mensen. Ons Doopformulier zegt: *Wij zijn met onze kinderen in zonden ontvangen en geboren, kinderen des toorns, ja, aan de verdoemenis zelf onderworpen.*

De verloren zoon, hij maakte alles op. Alles wat hij had, verdampte in korte tijd.

Alles van deze tijd gaat voorbij. De houdbaarheidsdatum van uw geluk, van uw huis, van uw auto, van uw bankrekening en beleggingsportefeuille is beperkt!

Straks is alles op, straks is alles weg. En als je dan geen God hebt voor je hart, als je dan geen Borg hebt voor je schuld, dan heb je niets meer... helemaal niets!

En toen hij (die verloren zoon) alles verteerd had, toen alles op was, werd er grote hongersnood in dat land. Hij begon gebrek te lijden. De varkens hadden nog meer te eten dan hij.

En toen gebeurde er iets wonderlijks. Dat had hij na alles wat hij had gedaan, niet verdiend. Wat gebeurt er dan? Doet hij zelf zijn ogen open? Komt hij zelf tot inzicht? Nee, zijn ogen worden geopend. Zijn boze hart wordt veranderd. Er komt iets nieuws in zijn hart. Er komt leven, er komt verlangen in zijn hart.

Lukas schrijft: *En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoe vele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger! Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de Hemel, en voor u; en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen* (Lukas 15:17-19).

Zie je wel, jongens en meisjes, ons *hart* moet veranderd worden. Ons hart moet levend gemaakt worden! Het moet opgewekt worden uit de dood, zoals de Heere Jezus opgewekt is uit de dood!

Wie doet dat? Van Wie is dat het werk? Dat is het werk van God, de Heilige Geest.

Met Pinksteren komt de Heilige Geest, en het eerste wat Hij doet, is harten van geestelijk dode mensen levend maken! Hij raakt vijanden in het hart. Het Woord treft de mensen die Jezus gekruist hebben. Hun hart is vol van haat en vijandschap tegen God. Maar dan, dodelijk getroffen door Woord en Geest, geprikt in hun hart en tot leven gewekt, dan gaan ze roepen: *wat moeten we doen om zalig te worden?* (Handelingen 2:37).

Maar nu is de vraag, en dat is een heel belangrijke vraag: is jouw hart nog steeds een geestelijk dood hart, of heb je al een nieuw, geestelijk levend hart gekregen?

Bent u geestelijk dood, of bent u door de Geest van God levend gemaakt? Bent u wederom geboren?

U zegt: hoe kan ik dat weten? Dat ziet u aan de mensen op de Pinksterdag: Ze worden verslagen, doorstoken, geprikt in hun hart! Hun ogen worden geopend. En het eerste wat ze zien is, wat ze gedaan hebben en wie ze zijn voor God: slecht, zondig, vijandig, dood. En ze bukken... en ze buigen... en ze breken... Ze krijgen hartelijk berouw en hebben innig verdriet: wij hebben tegen God gezondigd.

Gemeente, jongeren, nooit heeft iemand werkelijk op Christus gezien, zonder dit hartelijke berouw, zonder deze gebrokenheid van hart, zonder deze belijdenis op de lippen van het hart: *Ik heb die kroon gevlochten, ik heb die beker gevuld... met mijn schuld.*

Jongen, meisje, ben jij een kind van God? Ja, je bent kind van je vader en van je moeder, van papa en mama, maar... ben je ook een kind van God?

Hoe kan je dat weten?

Kijk eens in je hart. Is je hart vaak verdrietig over de zonde? Ga je vaak met dat verdriet naar de Heere toe, als je op een stil plekje alles *eerlijk* tegen de Heere zegt?

Eerlijk...

Niet: ‘Heere, ik kon er ook niks aan doen. Het was echt een vergissing. Ik bedoelde het zo goed, maar het ging per ongeluk fout...’

Nee, zo niet. Maar zo: ‘Kijk toch, Heere, in mijn hart! Zo slecht ben ik. Ik ben zo slecht, dat ik eigenlijk Uw kind niet kan zijn, maar ik kan en wil niet zonder U verder leven! Ik wil U zo graag dienen, maar hoe moet het toch, Heere, met mijn zondige hart? Ik hou zoveel van U, maar ik doe zoveel kwaad! Wilt U het alstublieft allemaal vergeven, uit genade, om de Heere Jezus wil?’ Mag ik om Jezus wil Uw kind zijn, Uw kind worden?

Dat deed die verloren zoon ook: *opstaande ging hij naar zijn vader. En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toelopende* (letterlijk staat er: naar hem toe rennende), *viel hem om zijn hals, en kuste hem* (Lukas 15:20). Dat doet de Heere, als je als een arm en zondig kind biddend tot de Heere vlucht.

Wie is het kind? Dat is de vraag van ons eerste punt.

Het is *een verloren kind in zichzelf, dat door God de Vader om Christus’ wil, uit genade tot een kind weer is aangenomen.*

En wat schittert daarin toch de liefde, de eenzijdige liefde van God de Vader.

Wij letten daar verder op in onze tweede gedachte:

2. Wat doet de Vader?

Vaders onder ons, wat een grote zegen van de Heere is het, dat u vader geworden bent!

We mogen zeker op dit moment ook wel denken aan de broeders onder ons, die wel vader hoopten te worden, maar aan wie de Heere in Zijn onbegrijpelijke wijsheid de kinderzegen tot nu toe onthield. De Heere zij u, samen met uw echtgenotes, zeer genadig en nabij, en helpe u in het dragen van dat moeilijke en pijnlijke kruis.

Maar wat zijn wij, vaders, toch heel andere vaders dan de Vader uit Psalm 103.

Bent u een echt goede vader? Ook voor onze vaderzonden is verzoening te vinden in het bloed van Christus.

Het gaat in Psalm 103 wel over een heel bijzondere Vader, over God, de Vader van Zijn kinderen. *Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, zo ontfermt Zich de HEERE...* Over de HEERE, met vijf hoofdletters, die Zich ontfermt. Over de God van het verbond die Zijn belofte houdt. Over de God Die Zijn Woord houdt. Dat kun je van een gewone vader niet altijd zeggen.

Wat doet deze Vader? Leest u maar mee in vers 13 en 14: *Hij ontfermt Zich over degenen die Hem vrezen. Want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn.*

De HEERE ontfermt Zich over Zijn kinderen, over degenen die Hem vrezen.

Hij ontfermt Zich, dat wil zeggen: Zijn hart gloeit van liefde, Zijn hart brandt van liefde, en met die brandende liefde, vol van ontferming, buigt Hij Zich over Zijn kinderen.

Waar komt die liefde vandaan? Dat zien we zo duidelijk in de gelijkenis van de verloren zoon: *vader zelf* werd innerlijk met ontferming bewogen.

Die jongen vroeg niet om de liefde van zijn vader. Die liefde welde op in vaders hart. Dus die ontfermende liefde komt uit Gods hart. *Daar* begint het.

Niet bij ons. Dat is toch zo, u die de Heere vreest? U zegt toch niet: ‘Ik had de Heere lief, en daarom zocht Hij mij op. Ik was zo goed, en daarom vond Hij mij?’

Nee, het werk van de zaligheid begint *bij God*. God heeft eenzijdig lief! God zoekt verloren mensen. Vrij. Soeverein. Dat wil zeggen: Hij is ons niets verplicht. Hij doet het naar Zijn welbehagen.

Is dat geen reden voor u die God vreest, om de Heere ootmoedig en met verwondering te aanbidden? ‘Waarom Heere, waarom had U het op mij gemunt?’

Wat doet een vader die zich ontfermt over zijn kinderen? Denk eens mee, jongens en meisjes, ook thuis? Wat doet papa?

a. Als je nog heel klein bent, als je nog een baby bent, dan **draagt** hij je. Hij houdt je vast, in zijn armen. Hij drukt je aan zijn hart.

Hij wordt niet boos omdat je jezelf niet kunt helpen.

Zo draagt de HEERE, als de trouwe Verbondsgod, Zijn eigen zwakke kinderen.

Ze hebben gebrek aan alles. Dat is een teken van het kindschap! Maar Hij draagt hen.

Ze weten niet hoe ze bidden moeten, als ze in het verborgen hun hart voor de Heere openleggen. Dat is een teken van het kindschap! Maar Hij draagt ze in hun gebeden, in hun woordeloos zuchten.

Ze weten de weg niet. Dat is een teken van het kindschap! Maar Hij draagt hen. Nee, niet direct naar hun einddoel, wat zij voor ogen hebben, maar op de weg die Hem goeddunkt.

Ze worstelen in hun hart. Dat is een teken van het kindschap! Is de Heere begonnen in mijn leven, of ben ik zelf begonnen? Mag ik wel aan het Heilig Avondmaal gaan? Maar Hij draagt ze in Zijn armen, op Zijn tijd, Zelf aan Zijn tafel.

En als Gods kinderen zwak zijn naar het lichaam, door langdurige ziekte misschien wel uitgeput, en als hun gebeden door verwarde en vergeetachtige gedachten slechts zuchten Zijn naar boven, naar het Vaderhuis, dan weet Hij wat maaxsel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn. En Hij draagt Zijn oude en zieke kinderen in Zijn armen, en drukt ze aan Zijn vaderhart.

Wat een Vader. Deze Vader draagt Zijn kinderen!

b. Een vader **leert** zijn kinderen ook. Als jij iets niet begrijpt, dan wordt papa niet gelijk boos, als het goed is. Papa legt het uit, zegt het nog een keer op een andere manier, en nog een keer, al is het tien keer of wel twintig keer.

Zo leert de Heere Zijn onwetende, en vooral ook hardleerse kinderen, Zijn wederhorig kroost. Kinderen die niet luisteren, maar vaak ook niet willen luisteren.

Ze vragen, vaak in stilte: Heere, leer me toch de betekenis van Uw lijden, van Uw sterven, van Uw dood, van Uw opstanding, van Pinksteren? Vragen, dat is een teken van het kindschap! Niet ‘alles weten’, maar alles vragen! En Hij onderwijst zulke vragende kinderen. Niet één keer, twee keer, tien keer, maar eindeloos...

Want hoe vaak heeft de Heere u, kind van God, al niet gewezen op de betekenis van Zijn lijden: Ik voor u? En kunt u het in eigen kracht geloven? Ja? Altijd? Zonder probleem? Dat is geen teken van het kindschap.

De Heere moet Zijn kinderen in wijsheid, en met heel veel geduld steeds weer opnieuw, leren en onderwijzen.

Wat leert een vader zijn kinderen? Wat leert de Heere Zijn kinderen?

Alles. Alles wat kinderen leren moeten. En Hij leert ze, met het geduld en de wijsheid van een Vader.

Hij leert ze **kennen**. Hij leert Zijn kinderen zichzelf kennen. Als onverbeterlijke zondaren. Diep verloren in zichzelf, onbekwaam tot enig geestelijk goed en geneigd tot alle kwaad.

Hij leert hen iets kennen van God. Van God, de heilige God, zonder enige smet, zonder zonde. Van God, de rechtvaardige God, die de zonde wel moet straffen. Maar Hij leert ze ook iets van die andere volmaaktheden van God, zoals ze hier staan in Psalm 103: *Barmhartig en genadig is de HEERE, lankmoedig en groot van goedertierenheid.*

Hij leert hen Christus kennen, de Zaligmaker van zondaren. Die alles gaf, Die Zichzelf gaf, om vijanden met God te verzoenen. Om Wie God een genadig Vader wil zijn van zulke slechte kinderen.

Hij leert ze begrijpen wat dat ene woord betekent: genade. Wat het betekent: ik heb niets verdiend, maar toch wil de Heere het aan me geven.

En wat is dan het gevolg? De mensen in wie Heere werkt, ze gaan de Heere *vrez*en.

Psalm 103 heeft het over degenen die Hem vrezen. Ze gaan de Heere niet beschouwen en aanspreken als hun vriend of hun buurman. Nee, ze gaan de Heere in hun hart en met hun mond vrezen. Dat wil zeggen: enerzijds is er diepe hoogachting en blijvende eerbied voor de hoge en heilige God, en tegelijkertijd is er in hun hart ook die liefde, als van een kind tot Zijn Vader.

Wat leert een vader zijn kinderen nog meer? Wat leer je nog meer van papa?

Lopen. De hemelse Vader leert Zijn kinderen ook lopen. Weg van de zonde. De zonde verlaten. De Heere in alles dienen en volgen. Zijn voetstappen drukken.

Hij leert Zijn kinderen ook **praten**. Vroeg of laat zal het er toch van komen. Zomaar, een enkel en eenvoudig woord. Over henzelf? Nee, over God, over Christus. Over hoe goed het is om de Heere vrezen. Zoals staat in Psalm 22: *Het zaad, de kinderen van de Heere, zal de HEERE dienen en Zijn gerechtigheid(!) verkondigen* (Psalm 22:31-32).

Wat doet een vader nog meer? Nou, soms zijn kinderen heel erg vervelend. En dat geldt ook de kinderen van God. Ze heten niet voor niets in Psalm 68 een wederhorig kroost.

Het kan zijn, en het is vaak zo, dat zij in liefde **terecht gewezen** moeten worden. Dat is ook, ja dat is juist ook: vaderlijke, ontfermende liefde!

Hoe doet de Vader dat? Iedere goede vader weet precies hoe hij zijn kind het beste in liefde kan terechtwijzen. Zo weet de Heere ook precies, als geen ander, hoe Hij Zijn kind in wijsheid en met liefde terecht kan wijzen.

Wat doet een vader nog meer?

Kinderen zondigen! Net als grote mensen. Kinderen zondigen, tegen papa en mama, tegen de meester, de juf. Kinderen zondigen ook tegen God! Net als hun vaders en moeders, van wie ze het geleerd hebben.

Ook Gods kinderen zondigen tegen God! Gods kinderen vallen in de zonde.

Maar de Heere, als een Vader, **helpt Zijn kinderen overeind**.

Als we in zonde vallen, wijst Hij ons in liefde terecht, en droogt Hij onze tranen.

Laten we, kinderen van God, als we in zonde vallen, toch niet bang zijn om terug te keren tot God. ‘Heere, vergeef mij al mijn zonden, die Uwe hoogheid schonden. Tegen U, U alleen heb ik gezondigd en gedaan dat kwaad is in Uw oog. Gezondigd tegen een goeddoend God!’

Kom toch terug met smeking en berouw, en houd in gedachten wat staat in Psalm 103, kijkt u maar mee vanaf vers 8: *Barmhartig en genadig is de HEERE, lankmoedig en groot van goedertierenheid. Hij zal niet altoos twisten, noch eeuwig de toorn behouden.*

Hij doet ons niet naar onze zonden, en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden.

Want, hoe groot is nu de liefde van de Vader? Lees maar: *zo hoog de hemel is boven de aarde, is Zijn goedertierenheid geweldig over degenen die Hem vrezen.*

Zo ver het oosten is van het westen, zo ver doet Hij onze overtredingen van ons.

Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen die Hem vrezen. Want Vader kent Zijn kinderen. Want Hij weet wat maaksel wij zijn, Hij weet hoe slecht we zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn.

Laten we nu eerst samen zingen van die hemelse Vader, met de woorden van Psalm 33:11:

Laat ons alom Zijn lof ontvouwen:

In Hem verblijdt zich ons gemoed,

Omdat wij op Zijn naam vertrouwen,

Die Naam, zo heilig, groot en goed.

Goedertieren Vader,

Milde zegenader,

Stel Uw vriendelijk hart,

Op Wiens gunst wij hopen,

Eeuwig voor ons open;

Weer steeds alle smart.

Waarom ontfermt de Heere Zich toch eens en altijd maar weer over Zijn zondigende, weggelopen en altijd maar weer weglopende kinderen? Over dat ‘wederhorige kruost’?

Er is maar één reden. We zullen het nooit kunnen begrijpen: *innerlijke ontferming* in God.

Eenzijdige liefde, die opwelt uit de bron van vrije, soevereine ontferming.

Gods kinderen zijn echt niet beter dan andere mensen. We zijn slechter. We zijn vele malen slechter. We behoren bij de allerslechtsten. Maar vrije, onverdiende genade van de Heere zocht ons op, als vijanden, als misdadigers, als moordenaars van de Gekruisigde.

Geen kind is zo slecht als dit kind!

Maar geen Vader is zo goed, zo liefdevol, zo ontfermend als *onze* Vader!

O, zie toch wat u mist, u die een andere vader dient, de vader der leugen!

Voor zulke weggelopen en altijd maar weer weglopende kinderen gaf God de Vader, in vrije en soevereine ontferming, Zijn Eigen Kind, Zijn eniggeboren, Zijn eniggeliefde Zoon.

En in al Zijn zondaarsliefde gaf de Zoon Zichzelf. Hij gaf alles wat Hij had, Zijn leven, Zijn bloed, alles. Hij liet Zich vrijwillig verlaten door deze innige en hartelijke liefde van

Vaderlijke ontferming. Vrijwillig deed Christus, als mens, als Borg voor Zijn bruidskerk, afstand van de liefde en ontferming van Zijn Vader, toen Hij uitriep: Mijn Vader?
Nee, *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?*

Welke ontfermende vader verlaat zijn eigen kind? Deze Vader, vol van ontferming, verlaat Zijn Zoon, Zijn eniggeliefde Zoon! Om vijanden met God te verzoenen!
Christus is verlaten door Zijn Vader, opdat God-verlatende, weggelopen en weglopende adamskinderen opnieuw tot kinderen aangenomen zouden worden, en nimmermeer door God verlaten zouden worden.

Wat doet een vader nog meer? Hij **troost** je, als je huilen moet.

De Vader troost. Hij troost het hart dat schreiend, dat huilend, tot Hem vlucht. Het zijn niet de groten, de zelfverzekerden die getroost worden, het zijn treurende. Zoals Jesaja het opgeschreven heeft uit de mond van de Heere Zelf: *Als een dien zijn moeder troost* (dat wil zeggen, zoals een kind door zijn moeder getroost wordt), *alzo zal Ik u troosten; ja, gij zult te Jeruzalem getroost worden* (Jesaja 66:13).

Hij spreekt in onze ellende, in onze hulpeloosheid, in onze verlorenheid, in onze worsteling, zachte woorden van troost, die ons hoop en moed geven. Zoals de dichter gezongen heeft: *Dit is mijn troost in mijn ellende, want Uw toezegging heeft mij levend gemaakt* (Psalm 119:50).

Zo draagt de Vader Zijn kinderen door dit leven. Soms lopen we aan Zijn zij, aan Zijn hand. Soms rennen we vooruit... en we vallen. Maar Hij raapt ons op, telkens weer opnieuw. En in de moeilijkste tijden, hetzij in geestelijke, hetzij in tijdelijke zin, worden we gedragen. Het zijn de tijden waarin de Geest van de Vader ons leert zeggen, het is maar één woordje: Abba, Vader...

Een woord vol van onuitsprekelijke verwondering. Ik begrijp het niet, maar door genade weet en geloof ik dat U, om Uw Zoon, om Uw Kind, Vader wilt zijn van deze wegloper!
Kindschap, Vaderschap, we zullen het nooit begrijpen.

Misschien zegt u: waarom mis ik zo de troost van dat kindschap, de troost van dat Vaderschap? Mag u vragenderwijs een drietal zaken voorleggen?

a. Is het misschien omdat u zo weinig oog hebt voor die eenzijdige liefde van de Vader?

De troost ligt niet in de eerste plaats in het kindschap. De troost ligt in de eerste plaats in het Vaderschap.

Het is, kinderen van God, toch niet zo dat u -in de eerste plaats- Hem liefhebt en Vader wilt of durft noemen en dat Hij daarom ook Vader wil zijn?

Nee, *Hij* wil Vader zijn, *Hij* is Vader van al Zijn kinderen. En daarom mag u zeggen, u die God vreest, dat u Zijn kind mag zijn. Omdat... Hij Vader wil zijn.

b. Waarom mis ik zo (zegt u) de troost van dat kindschap, de troost van dat Vaderschap?

Is het (in de tweede plaats) misschien omdat u zo weinig oog hebt voor de troost van vers 14: *Want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn.*

U bent Hem nog nooit tegengevallen. Hij wist wie u was, Hij weet wie u bent, Hij weet wie u

blijven zult. Ons kindschap is zo vaak verzondigd, maar niet vergeten. En desondanks wil Hij Vader zijn van al de Zijnen. Desondanks heeft Hij ons hartelijk lief.

c. Waarom mis ik zo (zegt u) de troost van dat kindschap, de troost van dat Vaderschap? Zou het misschien kunnen zijn (ik begrijp dat wel, maar toch...) dat u te voorzichtig en te twijfelmoedig bent, waarmee u de Heere juist heel veel verdriet doet? Want wat doet het een vader pijn...Nee, niet als een kind zegt: 'Vader, papa, ik houd niet van u.' Ach, morgen is het weer anders. Morgen zegt datzelfde kind: 'Sorry, pa, ik bedoelde het niet zo, ik houd juist wel van u.' Maar wat doet het een vader pijn, als een kind zegt: 'Pa, houdt *u* wel echt van *mij*? U houdt niet van mij!'

Laten we de Geest van de Vader geen verdriet doen, laten we de Heilige Geest niet bedroeven. Het kindschap valt van onze kant altijd weer zo tegen, maar laten we het *Vaderschap* toch niet bedroeven! Laten we het maar eenvoudig laten bij de belijdenis van de verloren zoon: *Vader, ik ben het niet waard om Uw kind genoemd te worden, maar zonder U kan ik niet!*

God, de Vader, draagt Zijn kinderen (klein en groot) niet alleen *door* dit leven, maar uiteindelijk ook *uit* dit leven.

Soms lopen we, ik zei het al, aan Zijn zij. Soms rennen we vooruit. We vallen en worden toch weer opgeraapt. En in de moeilijkste tijden van dit leven worden we door de Heere gedragen. Aan het eind van de levensreis worden we, kinderen van God, opnieuw gedragen door de Heere Jezus Zelf.

Zijn dit immers niet de woorden geweest van de Heere Jezus, nog voor Hij heengegaan is? *In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder en (en dan komt het) zal u tot Mij nemen (dan zal Ik u opnieuw dragen), opdat u ook zijn moogt waar Ik ben (Johannes 14:2).*

Hoort u het? Hij zal Zijn kinderen *tot Zich* nemen. Hij zal ze dragen in Zijn armen, dwars door de dood, naar het huis van de Vader.

Ziet u daar weleens naar uit, kinderen van God, armen, hongerigen, treurende?

Nee, u zult het niet zomaar durven zeggen, maar is het soms in het verborgen toch niet uw verlangen voor de Heere? Ik zal dan gedurig bij U zijn, in al mijn noden, angst en pijn, U al mijn liefde waardig schatten, omdat U mijn rechterhand wilde vatten?

Dat verlangen, misschien wel door de tranen van uw twijfel heen, is toch ook een teken van het kindschap.

Kind van God, leeft u met dat verlangen? Ik ben, o Heere, een vreemdeling hier beneden? 't Blij vooruitzicht dat mij streelt, ik zal ontwaakt Uw lof ontvouwen, U in gerechtigheid aanschouwen, verzadigd met uw Goddelijk beeld?

Dan zijn we verlost van alle moeite, van alle verdriet, van alle zorg, van alle twijfel, verlost van het lichaam van de zonde, verlost van onszelf. Dan zijn we dit verloren hart voor altijd kwijt.

Dan zijn we de zonde kwijt, voor altijd. Dan zijn we thuis, voor eeuwig thuis.
In het Vaderhuis.

Amen.

Slotzang Gebed des Heeren 7,10:

Leid ons in geen verzoeking ooit;
Verberg voor ons Uw aanzicht nooit;
Gij weet het, onze kracht is klein;
De driften veel, en 't hart onrein,
Wat wordt er van ons in dien staat,
O Vader, zo Gij ons verlaat?

Ja, Amen, trouwe Vader, ja;
Wij maken staat op Uw genâ.
Ons hart, o God, die alles ziet,
Veroordeelt ons in 't naderen niet;
Het zegt, daar G' op ons bidden let,
Gelovig Amen op 't gebed.